

Szent István király intelmei Imre herceghez

X. A KEGYESSÉGRŐL ÉS AZ IRGALMASSÁGRÓL, VALAMINT A TÖBBI ERÉNYRŐL

Az erények mértéke teszi teljessé a királyok koronáját, és a parancsok közt a tizedik. Mert az erények ura a Királyok Királya, miként égi serege áll kereken tíz korból, úgy életed viatele kerekedjék ki tíz parancsból! Kell, hogy a királyt kegyesség s irgalmasság díszítse, de a többi erény is hassa át és ékesítse! Mert ha a királyt istentelenség és kegyetlenség szennyezi, hiába tart igényt a király névre, zsarnoknak kell nevezni. Ennek okából hát, szerelmes fiam, szívem édessége, sarjam jövő reménysége, kérlek, megparancsolom, hogy mindenütt és mindenekben a szeretetre támaszkodva ne csak atyafiságodhoz és a rokonságodhoz, vagy a főemberekhez, avagy a gazdagokhoz, a szomszédhoz és az itt lakóhoz légy kegyes, hanem még a külföldiekhez is, sőt mindenkihez, aki hozzád járul! Mert a szeretet gyakorlása vezet el a legfőbb boldogsághoz. Légy irgalmas minden



erőszakot szenvedőhöz, őrizd szívedben mindig az isteni intést: „Irgalmasságot akarok, nem áldozatot.” Légy türelmes mindenekhez, nemcsak a hatalmasokhoz, hanem azokhoz, akik nem férnek a hatalomhoz! (folytatás a következő oldalon)

Évzáró a Baptista Teológiai Akadémián

2009. június 27-én, a magyarországi válság nehéz szakaszában a Nap utcai baptista imaházban tartotta tanévzáró istentiszteletét a Baptista Teológiai Akadémia. Dr. Almási Tibor, a főiskola rektora tanévzáró beszédében a válság különböző értelmezései-

ről szólt. Rámutatott, hogy a gazdasági válság háttérben politikai és etikai krízis áll. Mindezek mögött a mélyben mindennek a gyökere a hit válsága, amely áthatja a társadalom szövetének teljességét. Különösen igaz ez országunkra. (folytatás a . oldalon)



Heti útmutató

A HÉT IGÉJE

„Szövetségre lépek veled, és megtudod, hogy én vagyok az ÚR.” (Ezékiel 16,62)

A HÉT GONDOLATA

A kegyelem tehát mélyebb ismeretet ad, és az új élet lehetőségét hozza el, amely arra segít minket, hogy valóban újat kezdjünk. Azt mondja egy régi ének szövege: „Igaz leszek, mert van, ki bízik bennem!” (Nemeshegyi Zoltán)

A HÉT GYAKORLATA

Engedd magadhoz közel a kegyelmet: keresd a héten a bűnbocsánat helyét!

A HÉT IMÁJA

Uram, add, hogy jobban megismerjem kegyelmed mélységét, add, hogy vágyjam bocsánatodra! Ámen.

Énekajánló

Az augusztus 23-ra javasolt gyülekezeti énekek:

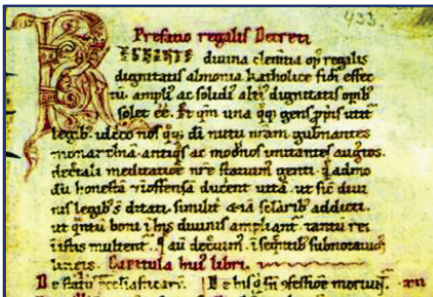
de.: 392, 436, 478, 492, 500

du.:163, 252, 343, 375, 450

ZB

Légy hű
mindhalálilig...

Szeretettel köszöntjük az augusztus 23-án, vasárnapra, a Tahi Jubileumi Konferenciára érkező testvéreket!



(Szent István király intelmei Imre herceghez – folytatás a címloldalról)

Azután légy erős, nehogy a szerencse túlságosan felvessen, vagy a balsors letaszítson! Légy alázatos is, hogy Isten felmagasztaljon most és a jövőben! Légy majd mértékletes, hogy mértéken túl senkit se büntess vagy kárhoztass! Légy szelíd, hogy soha se harcolj az igazság ellen! Légy becsületes, hogy szándékosan soha senkit gyalázzal ne illess! Légy szemérmes, hogy elkerüld a bujaság minden bűzét, valamint a halál ösztönzőjét!

Mindez, amit fentebb érintettünk, alkotja a királyi koronát, nélkülük sem itt nem tud senki uralkodni, sem az örök uradalomba bejutni. Amen.

Kuruc Ágnes fordítása

Fontos napok

♦ 110 éve, 1899. augusztus 20-án baptizált Kiskunhalason *Seres Sámuel* két személyt, akik közül az egyik *Krotkovszky Ernő* zombori születésű érettségizett fiatalember volt. A művelődés akkori lehetőségei következtében ritka volt ilyen képzettségű ifjú a baptista közösségben.

♦ 115 éve, 1894. augusztus 20-án baptizálták Hajdúböszörményben az első két diósgyőri hitvallót.

♦ 135 éve, Nagyváradon született 1874. augusztus 27-én *Darabont Gyula*, akit megtérése után, 1905-ben az ottani hitközség elnökévé választottak.

♦ 95 éve, 1914. augusztus 31-én nyílt meg az első székelyföldi baptista gyülekezet Homoród-szentmártonban. Az önerőből végzett munkából a hadba vonulás kötelessége harctérre szólított valamennyi férfit a gyülekezetből. Az építkezés kemény munkáját a női tagok fejezték be.

Nincsen üdvösség senki másban

„Nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnek.” (ApCsel 4,12)

Ma nagy kísértés a vallások egybeomlásának szándéka. A Vallások Világparlamentje Chicagóban ülésezett 1993-ban. Az ott meghozott döntések szerint nem szabad a különböző hitvallásokat (beleértve a keresztyén hitvallást is) igazságnak tartanunk, még kevésbé kizárólagos igazságnak. Egy vallást sem szabad felsőbbrendűnek tekinteni egy másik vallásnál. Ki-kinek megtarthatja a maga vallását, de „túl kell haladni rajta” az egység irányába. A megtérésre hívás nem más, mint bigottság, tehát elítélendő. Az ember nem született rossznak, ezért a megtérésre hívás felesleges, sőt ártalmas, mert büntudatot eredményez. Mindenkinek joga van azt a vallást követni, amely legjobban megfelel saját boldogulásához, a boldogsághoz való jog felette áll minden más igénynek – áll a chicagói felhívásban.

„Te Krisztus híve vagy? Én Buddháé... Mindannyiunknak azt a vallást kell követnünk, amely a legjobb számunkra. Én éppúgy szeretem Krisztust, mint te, de nem gondolom, hogy ő az egyetlen út, amely Istenhez vezet. Úgy gondolom, az Újszövetség egy része csupán mitológia. Értelmezés kérdése. Azt hiszem, lényegében minden vallás azonos dolgokról szól, miért vitatkoznánk egymással? Én nem hagytam ott a keresztyénséget, csupán áthaladtam rajta, valami olyan felé, ami egyszerűsebb.” Egy mai önmagát azért keresztyénnek valló elmondhatná.

Mi készítette elő ezt a teológiai bizonytalanságot? A felvilágosodás: (bár sok jó és hasznos dolgot hozott) az istenközpontú világnézet helyett létrehozta az emberközpontú világnézetet. Az isteni kinyilatkoztatás fölé emelte az emberi értelmet. A liberális teológia megfosztja Krisztust megváltói hitellességétől. Ami megmarad, abban viszont már nem érdemes hinni. A szekularizáció úgy tekint a keresztyénségre, hogy az csődöt mondott, legalábbis a nyugati világban.

A vallási tolerancia ígérete, hogy véget vet a háborúknak, véget vet az éhségnek, szegénységnek az anyagi javak újraelosztása által, megőrzi az élő környezetet. Globális etikát hoz létre, amely egyesíti az emberiség családját. Az emberi haladás minőségében új, eddig ismeretlen lehetőségeit tárja fel.

Megteremti az abszolút egységet nemek, kultúrák stb. között. Vajon tényleg ebbe az irányba halad ma a világ? Vagy ez egy újabb nagy illúzió?

A Biblia tanítása szerint az igazság egyetemes és következetes. Az igazságnak több dimenziója van, de alapjában egy és oszthatatlan. A fizikai és biológiai rend valamiképpen összefügg az erkölcsi renddel. Léteznek értékek és létezik azok tagadása. A Szentírás érdeklődésének középpontjában az ember áll. Istentől kapott képességeivel és elesettségével. Mégpedig oly módon, mint aki képes igazság dolgában eligazodni.

A tévedés sohasem válik igazsággá, az igazság tévedéssé. Az igazságot meg lehet ismerni. Isten kijelentett igéje az igazság. Ami viszont vele szemben áll, vagy eltér tőle, az hamis. Az Isten szava is minden ember számára hozzáférhető. Az igazság szabadságot szül. Sőt csak az igazság szül szabadságot. Épp ezért meg kell találnunk, és ha megtaláltuk, meg kell őriznünk.

Olyasvalaki nem lehet az emberek megmentője, akinek magának is megmentésre van szüksége. Az Úr Jézusnak hatalma van a természeti világ fölött, az erkölcsi világrend fölött és az örökkévalóság birodalmában egyaránt. Jézus Krisztus az Istennek végérvényes és tökéletes kijelentése a világ számára. Senki sem ismeri jobban az Istent, mint Jézus. Az emberi sors szempontjából Krisztus megkerülhetetlen. Ő az egyetlen, akit nem lehet túllépni. Krisztus megadta nekünk az ismertetőjeleket, amelyek alapján más világnézeteket meg lehet ítélni. Ez az ő személye és igéje. A kettő egymástól elválaszthatatlan.

Hegyi András

PROGRAMAJÁNLÓ

♦ **Augusztus 29-30-án**, szombat-vasárnap **Jubileumi Fúvósta-látkozót** szerveznek a következő helyszíneken: Váci Baptista Imaház, Felsőpetényi Répás-domb. Szeretettel hívják és várják a fafúvós, rézfúvós, ütőhangszeres zenész testvéreket a jubileumi fúvósta-látkozóra. Hívják és várják az őket elkísérő családi és gyülekezeti közösségeket is, és természetesen minden érdeklődőt, kicsinyeket és nagyokat, ifjakat és örök ifjakat egyaránt.

Évzáró a Baptista Teológiai Akadémián (folytatás a címloldalról)**Végzős hallgatók és a tanévzárón jelen levő oktatók.**

Az ünnepély mind egészében, mind részleteiben a győzelmes hit valóságáról tett tanúságot. *Meláth Attila* lelkipásztor, a Budapesti Baptista Egyházkerület elnöke ünnepi igehirdetésében az Úr Jézus Krisztus keresztaláláról és ennek ma is érvényes következményeiről szólt. A prédikációban elhangzó példák az élő hit utáni vágyakozás és az életváltoztató kegyelem aktuális valóságát erősítették meg. Az üzenet a kiváltságos lehetőségként és majdan számon kért felelősségként is ránk bízott evangéliumhirdetésre bátorított.

Kovács Erzsébet, Kulcsár Bettina, Kuné Szalai Gyöngyi, Löfflerné Szalai Györgyi, Marton Gábor Timótné, Molnár József, Nagy-Kasza József, Ördög László, Paulcsula Jánosné, Pilling Katalin, Puskás Norbert, Rácz Lajos, Szőke Ernő András, Tankóczy Zsolt, Tóth Andorné, Tóth Benjáminné, Tóth Péter, Vadas Márta, Zimonyi Péter.

Az elbúcsúzó hallgatók nevében Kapitány Zsolt, a gödöllői gyülekezet lelkipásztorjelöltje mondott köszönetet a családtagoknak, az oktatóknak és a gyülekezeteknek, akik Isten eszközeiként támogatták az ismeretszerzést és a nevelődést.

A hagyományok szerinti jutalmakat *ifj. László Gábor*, a főiskola főtítkára adta át. 18-an tanulmányi eredményükre tekintettel kaptak pénzjutalmat. Legeredményesebb hallgatóként a teológiai szakon Kapitány Zsolt, a kántor szakon Horváth Bálint kapott elismerést. Tizen, köztük a hallgatói önkormányzat két vezetője, *Huli Sándor* és *Kelédi Márton* közösségi munkájukért kaptak dicséretet.

A főiskola tanévzáróin megemlékezik az öregdiákokról, példaként állítva hűséges szolgáló életüket a mai hallgatók elé. 60 éve, 1949-ben tízen fejezték be tanulmányaikat. Közülük nyolcan már célba értek. *Kovács Géza* és

*Beharka Pál művésztanárt köszönti a rektor*

Rusz Demeter testvérek vannak még közöttünk. 50 éve öten végeztek, közülük *Révész Benjámin* testvért már hazaszólitotta Ura. A csoportot *Asztalos Imre, Fodor János* és *Szűcs József* nyugdíjas lelkipásztorok képviselték. A 40 éve végzett hat hallgató közül *Fóris István*, a 25 éve végzett két hallgató közül *Dani Csaba* lelkipásztorok vették át személyesen jubileumi oklevelüket és az intézmény tüzománc plakettjét.

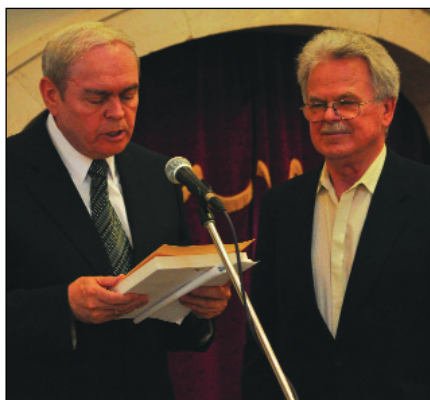
Megható része volt az ünnepélynek *Beharka Pál* művésztanár köszöntése 80. születésnapja alkalmából és *Jennie Smith* búcsúztatása, aki 11 éve tanította az angol nyelvet a BMS szervezet misszionáriusaként. A rektori jókívánság mellett a hallgatók vastapsa is kifejezte az oktatásban még szerepet vállaló idős oktató és az állomáshelyére visszatérő misszionárius megbecsültségét.

Mindannyiunk reménysége, hogy a hit válsága idején is győzelmes ügyet szolgálnak a főiskola oktatói és hallgatói. Győzelmes Krisztusunk áldása legyen a végzős hallgatókon, hogy hithirdetőkként, hitre segítőként vagy saját hivatásukban hit által szolgálókként épüljön általuk is Isten országa!

Ifj. László Gábor*A tanév eseménye: Pfenninger Antal, a MAB alelnöke 2009. február 14-én a BTA szenátusülésén adta át a 2016-ig szóló intézményi akkreditáció dokumentumait*

A diplomaátadás megemlékezéssel és vizsgalással kezdődött. *Barna Zoltán* végzős hallgató pár nappal a záróvizsga előtt váratlanul meghalt. Édesanyja vette át az abszolutóriumról szóló igazolást. A 38 végzős hallgatónak az intézmény rektora adta át a hivatalos okiratokat.

Végzős hallgatók: *Abos István, Andrásik Éva, Baka Sándor, Benkő Gáborné Nagy Andrea, Berkes Máris, dr. Börzsönyi Zsuzsanna, Cseh Gyöngy, Cseli Éva, Demján Anita, Fekete-Borbáth Melinda, Fonyódi Imréné, Gál Gáborné, Gergely Eliza Noémi, Gyarakiné Bayer Andrea, Hornyák Attila, Horváth Bálint, Kapitány Zsolt, Klucsik Géza Ferencné,*

*Kovács Géza, a Missziói Főiskola volt igazgatója veszi át jubiléumi oklevelét dr. Almási Tibor rektortól*

Amit az igei szolgálatokról tudni kell! XI. rész

Megjelenés

Annak az embernek, aki más emberek előtt, kötött keretek között Istenről szól, a megjelenésnek is tanúsítania kell azt, amiről beszél. Erre néhányan mondhatják, hogy nem a külsőtől függ a belső. Ez igaz. Azonban az is igaz, hogy a külső árulkodik a belsőről. Mert mit fejez ki annak az embernek a belső tulajdonságairól az, hogy egy szervezett által rendezett gyűlésre elegánsan kiöltözve megy el, ugyanakkor az istentiszteletre, ahol Istenről kell beszélni, egyszerű, hétköznapi öltözetben megy? Azt mindenképpen, hogy melyik fontosabb neki, melyik jelent neki többet. Mindenképpen az, amelyiknek a külső megjelenésében is nagyobb tiszteletet ad. Ezért most nézzük meg, hogy az egyes alkalmakon, amikor Istenről szól a szolgálattevő, milyen a megfelelő megjelenés!

Igehirdetés

Ha rangsort kellene felállítani a szolgálatok között, akkor ez a forma lehetne az első helyen. (Azért fogalmazok feltételes módban, mert az Istenről való beszédek között nincs különbség. A rangsort csupán a kialakult szokások miatt és alapján lehetne felállítani.) A hallgatóságot, a pihenés napjához való kapcsolódását tekintve ez a szolgálat az, amelyik a legjobban kívánja a szentség kifejeződését. Aki igét hirdet, annak természetes kötelessége, hogy a szolgálatának tárgyához, Istenhez méltó megjelenéssel járul hozzá a szolgálat szentségének kifejezéséhez. Ez azt jelenti, hogy a ruházatnak mindenképpen mutatnia kell, hogy ünnep az, amikor Istennek szolgál. Az Ószövetségben, amikor az Isten előtti megjelenésre hívták a népet, a legfontosabb teendő a tisztálkodás és a tiszta ruha felöltése volt. A mi elődeinknél is megfigyelhető volt, hogy vasárnap – főleg azok, akik templomba mentek – ünnep-lőruhát öltöttek. Az Isten előtti megjelenés mindenképpen szentséget kíván. Tehát aki vasárnapi istentiszteleten igét hirdet, megjelenésével is fejezze ki az Isten iránti tiszteletét!

Takács Sándor

Versmondás Hogyan mondjunk verset az istentiszteleten?

A versnek helye van a hitéletben

Meg szokták különböztetni a vallás, a tudomány és a művészet nyelvét. Mikor ugyanarról a jelenségről – például a megtérésről – szólnak, ezt különböző módon teszik: a vallás egy bizonyágtételben, a tudomány a teológiában, a művészet egy elbeszélésben. Együtt a megtérésnek egy mélyebb, gazdagabb értelmét nyújtják. A vers tehát a hitéletet képes elmélyíteni és gazdagítani. Ezért találkozunk a Bibliában is költői művekkel. Ilyenek például a Zsoltárok könyve, a próféták egyes beszédei, az Újszövetség himnuszai. A régebbi hagyományban többnyire énekelve vagy hangszeres kísérettel mondva adták elő, mindamellett, hogy a következő korok elmélkedő vagy liturgikus olvasmányává is vált. A Zsoltárok könyvét a Biblia verseskönyvének is nevezhetjük. Magyar baptista gyülekezeteink – hogy tudatosan-e vagy ösztönösen, nem tudom – rég felismerték a versolvasás és versmondás jelentőségét a hitéletben.

Mitől vers a vers?

A vers a köznapi beszédnél öszszeszedettebben, pontosabban, árnyaltabban, kifejezőbben, inspirálóbban képes közölni a gondolatokat és érzéseket. Ehhez a vers a köznapi beszédnél eltérő eszközöket használ: szóképek (megszemélyesítés, hasonlat, allegória stb.), egyéni szófordulatok, tömörítések, a szokottól eltérő mondattani szerkezetek, ritmus, dallam, rím stb. A vers ezáltal új vagy mélyebb gondolati és érzelmi útra segíthet.

Kányádi Sándor megfogalmazása szerint: „Vers az, amit mondani kell.”

Miért más szavaival mondjuk el?

Költők és írók szövegei gyakran úgy képesek egy-egy életérzést, tapasztalatot, belső állapotot megfogalmazni, hogy az megfoghatóbbá, s ezért átélhetőbbé válik számunkra. „Én ezt így soha nem tudtam volna megfogalmazni!” – mondjuk egy-egy találó versnél vagy versidézetről. A versek rólunk szólnak: a költő a mi örömünket, vágyunkat, bánatunkat és fájalmunkat önti szavakba. A vers hitünk, lelünk megvallása, és ily módon új

más emberek szívéhez is. A versmondás segíti a kommunikációs készség fejlődését, mélyíti az önismeretet, oldja a gátlásokat, növeli az együttérzés képességét.

Hogyan válasszunk verset?

Ha minket nem érint meg, nem hoz új színt a szívünkbe, nem indít meg belülről, nem készíten cselekvésre, nem gondolkodtat el, akkor nem lesz alkalmas arra sem, hogy ezt másokkal megtegye, ha elmondjuk.

Hogyan értelmezzük?

Legelőször hagyjuk magunkra hatni a verset! Olvasgassuk, ha megfogott! Engedjük, hogy hatása elmélyüljön! Hangosan olvasgassuk újra és újra! Előbb belső történéssé kell válnia, hogy mások számára is elmondható valóság legyen belőle. Ekkor térjünk rá a vers értelmezésére! Tegyük föl minél több kérdést versünkkel kapcsolatban, s keressük meg a válaszokat! Kiről vagy miről szól? Mi a lényege? Kiknek íródott, kiknek szól? Mi az üzenete? Hol vannak benne kiemelkedő pontok? Milyen érzelmi rétegei vannak? Melyek a csúcspontjai? Hányféle értelmezési lehetőséget kínál? Milyen költői eszközöket használ? Mit jelent nekem, mit ébreszt bennem? Milyen tapasztalatommal vagy állapotommal van kapcsolatban a vers? Milyen bibliai kapcsolatot idéz föl bennem? Kinek vagy kiknek lenne a versre legnagyobb szüksége ismerőseim közül? Csak ez után szabad hozzáfogni a vers megtanulásához.

Hogyan tanuljuk meg?

Vannak, akik szakaszonként memorizálják a verset, vannak, akik egyben. Mindkettő járható út, bár mindig az egészre kell szem előtt tartani. Tanuláskor könnyen eluralkodhat rajtunk a rímek és strófák lüktetése, amitől esetleg később sem tudunk megszabadulni. Ezért hasznos lehet az egész verset folyamatos szöveggé átírni, és így tanulni. Természetesen fontos érezni a vers ritmusát, lüktetését, dallamát, zeneiségét. Néhányszor így is el kell olvasnunk a szöveget. *(folytatjuk)*

Háló Gyula

NŐI SZEMMEL – NŐI SZÍVVEL

ROVATVEZETŐ: SALYÁMOSY ÉVA

Egy autólopás története

Egy fagyos szombaton, hajnali öt órakor a rendőrség ébresztett bennünket, hogy ellopták az autót.

Családi háza előtt parkolt le valaki, és az ő autójának ütköztek az enyémmel. Egy taxis látta. Nagyon meglepett a történet, ugyanakkor megörültem az autómnak. No, a látvány nem volt nagyon szép. Eltörték az ülést, amit lehetett, kiiktattak, nem működött, és minden csupa-csupa sár volt benne. A legnagyobb gond az volt, hogy a hazahozott benti munkát elvégezve az iratokat már betettem az autóba, és most sehol!

A hajnali fagyban föl-alá sétálgattunk és gondolkodtam. Amíg mi békésen alszunk, az én kis kocsimat illetéktelenek használják!? Miért pont egy kis Polskit! Még soha nem fordult elő velem, velünk ilyen. Alig tudtam magamhoz térni. Mi lesz velem autó nélkül? Hegyen lakunk, nehézkes a közlekedés. Jaj, és mi lesz az iratokkal, kihez kerültek? És egyre jöttek a „miért”-ek! Otthon csak ültem a forró teával a kezemben, és járt az agyam.

Elővettem a Mai igét, József történetével foglalkozott.

„Gondolj Józsefere! 'Ti rosszat tervezetek, de Isten terve jóra fordította azt...' (1Móz 50,20)

Józsefnek a poklot és a börtönt kellett megjárnia, hogy eljusson a palotába. Lássuk, mit tanulhatunk tőle:

Fejleszd magadat a holtidőben! A panaszkodás nem segít, amikor igazságtalanságot vagy nehézségeket élsz át. Panaszkodás közben nem tanulsz. Minden tapasztalatnak van tanulsága. Jegyezd meg, és válj erősebbé! Ha az élet földre sújt téged, gondoskodj róla, hogy a térdedre döntsön! Így imádkozz: Uram, segíts, hogy ezeket a nehézségeket az érettséghez és a jellemhez vezető lépcsőfoknak tekintsem! Adj nekem türelmet, hogy kivárjam, amíg te nyitod ki az ajtót, mivel az igazi előrelépés tőled származik! Segíts nekem emlékezni, hogy egy célből lettem megáldva, hogy áldás legyen mások számára! Ámen”

Elmosolyodtam, igen: itt a „holtidő”. Honnan tudta Isten, hogy ezen a napon nekem erre lesz szükségem?!... Csak csodálni tudom az én Uramat, hogy annyira kegyelmes hozzám, megerősít, gondja van rám...

A helyszínelés után ezt mondták: haza lehet vontatni az autót, nem indult el, már kb. hat-hét órája van rajta az „állandó gyújtás”. Beültem az eltörött, elfekvő ülésre, és lám, elsőre indult az autó!!!

De itt még nincs vége a történetnek, mert Isten nem végzett félmunkát! Az eset után három nappal sétára indultam. Közben egy kis magot rágcáltam, a héját csak nem dobom el az úton, inkább az útfélre(!?). Bedobtam egy bokros részre. Mit gondolsz, mibe koppantak meg a héjak? A kocsimból elvitt dobozba!!! Megmeredtem, megdörzsöltem a szemem, azt hittem, csak képzelődöm, hátha felébredek, és más a valóság! A dobozban ott volt minden, rendben. Csodák csodája, hogy az elmúlt napok eszései ellenére minden száraz volt. Hát persze, hiszen a Mindenható Isten az esőnek is az ura. Ugye, nem végez Isten félmunkát?!

Aztán később, mikor a kocsimban vakargattam le a száradt sarat, ez fakadt ki belőlem:

- Uram, én eddig nem akartam tudni, hogy kik bitorolták ezt az autót, de most kifejezetten szeretném, ha megismerhetném őket, hiszen azt gondolom, - ha mélyen is - mégis csak van bennük valami jóézés, és ezt el is mondanám nekik.

De a tettesek ismeretlenek maradtak. Mégis, kérlek, imádkozz értük te is: „Ti rosszat terveztetek, de Isten terve jóra fordította azt...”, és nálam is: a térdeimre estem...

Horváthné Márta
a budafoki gyülekezetből

Életmódváltást támogató kenyérrecept

A diabetes kongresszus ajánlásával

Kedves olvasóink, örömmel jelentem, hogy több reményteljes kenyérrecept is érkezett gépi sütésre. Most kettőt közreadunk őszinte köszönettel, és a levelek többi tanácsát a www.nok.baptist.hu oldalon olvashatjátok.

Az egyiket *dr. Kovács Teodóra* (Dóri) küldte Komlóról, jó sütetést és jó étvágyat kíván.

Hozzávalók:

- 40 dkg teljes kiőrlésű búzaliszt
- 22 dkg finomliszt

- 1/2 ek búzakovász (csak bio boltban kapható)

- 1 ek só
- szűk 1/2 ek melaszos barnacukor (ragacsos)

- 1-1,5 dkg élesztő

- 4 dl langyos víz

- 1 ek olaj

Összekeverjük a barnacukrot és az élesztőt 4 dl vízzel, és félretesszük, majd külön a finom- és teljes kiőrlésű lisztet, a kovászt és a sót. Az összetevőket beletesszük a gépbe, jön az olaj, és már indulhat is a program. A sütési idő kb. 2.10-3.15 perc. A rövidebb program valamivel kisebb kenyeret eredményez. *Figyelem*, a fent megadott mennyiségek két keverőlapátos gépre vonatkoznak! Várható tömeg kb. 900 g.



A másik *Hildegard Rumanntól* érkezett, sok szeretettel:

Itt is a liszt/folyadék arány a döntő, hogy beleférjen a gépbe, kb. 90 dkg-os kenyér lesz:

- 45 dkg teljes kiőrlésű búzaliszt + 10 dkg sima (v. rétesliszt)

- (vagy 40:15 lisztarány)

- kb. 3,75 dl víz

- a só egyénfüggő, kb. 8 ml

- kb. 10 ml cukor (vagy méz a keléshez, van, aki elhagyja, és több élesztőt használ)

- 1 dkg élesztő

Ajánlják bele a jobb emészthetőség kedvéért a köményt, annak, aki szereti, egészben. Persze mehetnek bele magvak is. Jó párosítások szotyí-édeskömény, kömény-lenmag, finom a tök- és szezámag is.

Őszintén a szeretetről

„Amikor szeret valaki, akkor más-hogy mondja ki a neved. Valahol érzed, hogy az ő szájában biztonságban van a neved.” *Zsolti - négyéves*

IFIROVAT

Élőben jelentkezünk!

A rovatot összeállította: Flock Gábor

Imádság...

Imádság... talán a legnagyobb lehetőségünk nekünk, embereknek, hogy Istennel, a mindenhatóval személyesen beszélhetünk minden örömről, bánatunkról. Egy hozzám hasonló fiatalnak is nagyon sok mondanivalója lehet neki. Nekem például ott van az egyetem, ami által sok csodát tapasztalok meg, a családi élet, melyhez gyakran sok erő kell, és természetesen a szolgálat, amibe (szerintem) minden egyéb Istennek végzett tevékenység beletartozik, például ifis tevékenységek, gyülekezetben bármi, vagy akármilyen egyéb lehetőség. Én hajlamos vagyok nagy tömegben, mikor sok ember vesz körül, másokra figyelni, ettől pedig elúszhatok a teendők tengerében. Még ha Istennek tetsző dolgot is teszek, órála hosszú távon akkor sem vehetem le a tekintetem, hiszen célt tévesztenék. Ezért amikor 2008 őszén elkezdtük a gyűliben a rendszeres imaköröket megtartani az ifivel, nekem Istennel is jobb lett a kapcsolat, meg az oda járókról is többet tudtam meg. Amikor összejövünk, kötetlen beszélgetéssel kezdjük az alkalmat, melyben imatémák fogalmazódnak meg, és ezt követően hálát adunk az Istentől kapott rengeteg ajándékért, melybe az egészségünk is beletartozik, kérjük őt a terveinkhez, szolgálatainkhoz, imádkozunk a betegekért és egyéb személyekért.

Az imakör segít egymást is jobban megismerni, így megértőbbek lehetünk egymás iránt a szolgálatok során esetlegesen keletkező konfliktusoknál, így szerintem, ha nincs még imaificsoportotok alakítások egyet minél előbb, mert sok jót tartogat Isten az ilyen összejöveteleken keresztül is! ;)

Boldizsár Gergő (21)

Az én Hősöm

Majdnem pontosan egy évvel a csernobili katasztrófa előtt születtem. Az életem és az életem vége is

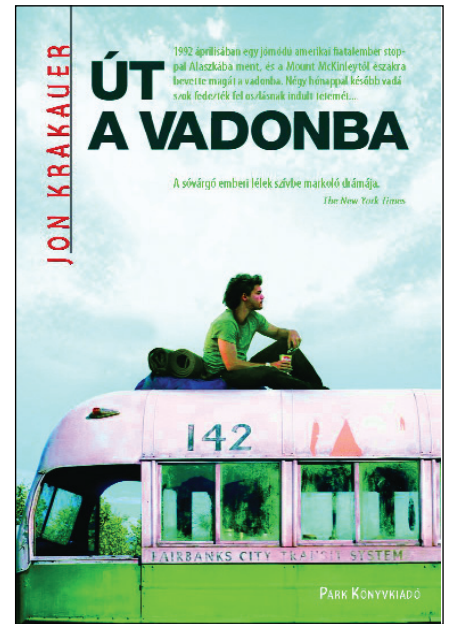
hasonlóan Csernobilhez katasztrófálisra sikeredett volna, ha Jézus nem olyan kegyelmes hozzám, hogy őt félő családba helyez. De nem ez mentette meg az életem, hanem az, hogy már korán, 11 éves koromban befogadhattam őt a szívembe mint Megváltómat. Sokan ilyenkor azt mondhatják, hogy mázlista, mert hát neki megvoltak a körülményei, hogy könnyen és gyorsan megismerhesse Istent, és neki szánhassa az életét. De nem volt olyan könnyű, mint amilyennek látszik. Nem rajtam múlt, hogy a harmadik emeleten lévő panellakás ablakán ne ugorjak ki, mert annyira utáltam magam és mindent, amit teszek. Egyedül Jézus volt olyan hatalmas és kegyelmes, hogy megmentette ott, akkor az életem. Azóta lassan, de biztosan megértette velem, hogy fontos vagyok a számára, és az ő terve jobb az enyémnél, és rendkívüli módon szeret. Jézus Krisztus az én Hősöm, aki lehet a tiéd is. A kérdés, hogy szükséged van-e egy igazi Hősre?

T. K.



Út a vadonba (filmajánló)

A film igaz történeten alapul: egy fiatal srác, aki a teljes szabadságot szeretné elérni, elégeti minden vagyonyát, és megsemmisíti iratait, majd új életet kezd a természetben, ahol teljes mértékben magára van utalva. A rohanó világból próbál elmenekülni, és egyben a társadalomból, melynek elvárásai megköttözik és korlátok közé szorítják. A családja mindennel rendelkezik, ami a társadalom szemében értékes: siker, pénz, elismertség. Látzatra tehát rendben van az életük, egyvalami mégis hiányzik: a szeretet. Utazásai során bejárja Észak-Amerika legszebb vidékeit, és magányosan, a saját gondolataiba merülve megkísérli átértékelni az életét. A sok élmény és benyomás hatására ébred rá arra, hogy a szeretet az, ami hiányzott az ő életéből is,



de akkor már késő, hogy megváltoztassa életét, mert halálosan megbetegszik egy tévedésből elfogyasztott mérgező növény miatt. „A boldogság csak akkor igazi, ha megosztjuk másokkal” – ebben az általa egy fára felvésett mondatban sűrűsödik össze az utazó sok-sok tapasztalata, és utal számos elmulasztott lehetőségre. Keresztyén szemmel nézve a film üzenete, hogy mi sem fordulhatunk el teljesen a körülöttünk élő emberektől (ahogy az utazó tette), de nem is olvadhatunk bele a környezetünkbe, sokkal inkább hasznossá kell válnunk mások számára a krisztusi szeretet közvetítése által.

Czerovszki Tamás

Egy kis humor

- Mit mond a hívő, ha kigyullad a pap csuhája?
- ???
- Atya ég!
- Hogy hívják a borostás papot?
- ????
- Szörzetes!
- Hogy hívják a vallásos szuperhőst?
- Á-men

Háborus emlékek

Nagyapapa mesél az unokáinak a háborus emlékeiből:

- Egyszer egy teljes szabadságot tettem harcképtelenné, teljesen egyedül!
- Tényleg? Tűzer voltál?
- Nem, szakács...

Erről-arról

A maximalizmusról

Vannak emberek, akik maximalisták, akik soha nem dicsérnek meg senkit és semmit. Az emberek ritkán szeretik őket. Miért? Talán azért, mert azt látják bennük, amilyenek nekik is lenniük kellene? Vagy azért, mert oly gyakran bántanak meg másokat? Talán mert látják vállalkozásuk hiábavalóságát, célba érkezésük lehetetlenségét? A maximalistáknak egyedül önmagukkal van bajuk, de ezt még se mondhatja ki az ember. S ezt az őszintétlenséget nem szeretik bennünk.

A maximalisták egyetlen hibája, hogy ott és úgy keresik a válaszokat, ahol azok nem találhatóak meg. Tudják ezt ők is, de görcsösen ragaszkodnak a tökéletesség ideájához. S mivel soha nem lettek tökéletesek sem ők, sem munkáik, azt hiszik, nincs válasz. Pedig végig ott volt az orruk előtt. Az emberi töredékességben.

Az emberségről

Az emberi lét egyik legnagyobb furcsasága, hogy a valódi célja maga az emberség. A kutyának nem kell ahhoz semmit tennie, hogy kutya legyen. Te pedig egész életed azzal töltöd, hogy megőrizd emberséged, ami mindig belülről fakad úgy, ahogy már rájöttél, az embertelenség is belőled búvik elő. Szédelegtető ez a tudás.

A különböző kultúrák mind mást tartanak arról, miként kell emberként viselkedni. Ez minden egyes kultúra végső célja. Épp ezért, te igyekezz töldeled telhetően a saját kultúrád mércéje szerint élni. Ami rajtad múlik, tartsd be, végezd el, vagy hagyd el és ne tedd! De ne feledd, a kultúra mindig kisebb értékű, mint az ember! Ezért ne habozz saját kultúrád szabályait átlépni, ha csak úgy maradhatsz ember embertársaddal szemben! Ne félj, tudni fogod, mikor kell majd így cselekedned!

A föld illatáról

Néha eső után meg lehet érezni a föld illatát, én ilyenkor beleszagolok a levegőbe, mert érezni akarom. Amint megérinti az orromat ez a csodás illat, megnyugszom, mert rájövök, itthon vagyok, a helyemen vagyok.

A kiabálásról

Édesapám és nagyapám még kiabáltak. Nem azért, mert ki akartak túni a világból, hanem olyan üzenetük volt, amit így akartak nyomatékosítani. Én már nem kiabálok, nem mintha elveszítettem volna az egyetlen valóban fontos üzenetet. Bár ez az a valódi kísértés, amitől félni kell, mert lehet, hogy igaz.

De ebben a világban már nem szabad kiabálni, mert akkor soha senki nem hiszi el, hogy fontos, amit mondasz. Így sem hiszik el, de legalább én hadd maradjak ember!

Az kiabált régen, aki érezte a veszélyt, és figyelmeztetni akart. Ma már azonban mindenki ismeri a fenyegetés igazságát, de nem szeretik, ha kiabálással megzavarjuk, ahogy tönkreteszik magukat. (Az embert csak és kizárólag a másik ember zavarja.) Ez jobban bántja őket, mint bármi más. Ma már az a vétkes, aki figyelmeztet. És bölcs az, aki hallgat. Aki hallgat, tud valamit.

A közhelyekről

Borzasztó azt látni, hogy minden, amit a régi idők nagy írói és költői mondtak, mára közhellyé vált. Olyanná, amiről már a legtehetségesebbek sem tudják megállapítani, hogy értékesek, vagy csak egyszerűen giccsesek. De még borzasztóbb azt látni, hogy a közhelyek is elferdülnek – elferdítik őket – értelmüket veszítik. Mi marad akkor meg nekünk? Az igazság... mert a szavak értelme elveszhet. Az igazság azonban soha nem a szavakban rejtezik. Csak és kizárólag a valóságban.

Vass Ferenc jr.

H I R D E T É S E K

♦ **Kiadó lakás** Budapest, X. kerületben, az Újhegyi úti lakótelepen a 2-es és 3-as metró végállomásaitól 10 percnnyire, két szoba összkomfortos, 50 m² alapterületű. További információk a 20/773-96-28-as telefonszámon.

„Itt a helyem, Uram, itt...”

Nyugdíjas portás barátom mesélte el az alábbi történetet. Biciklis távolságban lakott az egyik munkás, így a porta mellett rakta le kerékpárját reggelente. Ebben nincs semmi különös. Viszont minden reggel elkísérte kerékpáros gazdiját hűséges kutyája, aki miután megkapta a megszokott simogató veregetést, hazakullogott. S ez így ment a hét hat napján. Ez már érdekes. Aztán bevezették az ötnapos munkahetet, az úgynevezett szabad szombatot, s a hűséges kis jószág a szokott időben szombat reggel megjelent a gyár portája előtt, gazdája nélkül is. Jó pár héten át így ment ez. S hogy ne legyen hiányérzete, ő simogatta meg a kötelességtudó kis látogatót, aki akár a rekordok könyvébe is bekerülhetett volna...

Nagyon szép, üdítő és közösségteremtő percek az imaóra és istentisztelet közötti gyermekalkalmak gyülekezetünkben. Beviharzik a kis Sisera-had nagy lábdobogással, s elfészkelnek az énekkari elmélyvényen a magukkal hozott kis párnákon. Karmester legyen a talpán, aki fókuszálni képes ennek a kukacgyülekezetnek a figyelmét! Szülők visszajelzéséből tudom viszont, hogy még azok a lurkók is „ott vannak”, akik látszólag élnek a maguk külön életét. Nyomot hagy kis értelmükben, lelkükben az elhintett igemag.

De nyáron szünet van... Kis kötelességtudásuk, kötődésük, vágyódásuk csíráját azonban nem lehet visszatartani fejlődésében: megmutatja az magát. Így történt, hogy az alig három és fél éves *Carina* vasárnap reggel a szokott időben bevonult, s elfoglalta helyét a dobogón.

Egyedül! (Biztosan sokan öleltük volna ugyanúgy magunkhoz, amint édesanyja tette.)

Gondold tovább, testvérem, ezt a könnyekig mosolyogtató jelenetet, amikor üres a helyed vasárnap délelőtt, délután vagy hétközi alkalmainkon! Ha másért nem: veszteségedért, önmagadért.

Ugrai Kovács Arthur

Ima népemért

Imádkozom, Uram, népemért,
Ki oly fennén hirdeti
Törvényét törvényed felett.
Az ember megy az Isten ellen.

Imádkozom, Uram, népemért,
Ki szavában oly gyakran vét,
Ki Téged nem szeret vagy dicsér,
De káromkodva, vígan él.

Imádkozom, Uram, népemért,
Ki a kincset elcserélte kövekért,
A gyermekáldás ragyogó fényét
A leházó mámor másnapos súlyáért.

Imádkozom, Uram, népemért,
Ki csak pusztít, rombolt és vetél.
Mit nekünk adtál, nem látja meg,
Mit alkotott, magának tartja meg.

Imádkozom, Uram, népemért,
A meg nem bocsátó szívekért,
Ki meghajolni előtted se akar
Csak térde recsenése emlékezteti majd.



Imádkozom, Uram, népemért,
A velem alkotott közösségért,
Az államért, a megcsúfolt hazáért,
Mit nem így képzelél... a rablókért.

Imádkozom, Uram, népemért,
Hol haldoklik az erkölcs s véget ér,
Hol, kevesen méltók a könnyekért...
De te a bűnbánó szívekért jöttél!

Imádkozom, Uram, népemért!
Mert nincs más reményünk,
Ha betelik gonoszságunk,
Igazságod lesz fegyver ellenünk.

Uram, Imádkozom népemért!

Salyámosy Éva

Julianus szobránál



Felmentem a Várba, és meglátogattam a jó öreg barátot. Le kellett küzdenem minden ellenérzésemet, mert a híres szálló zárt udvarának rejtett zugában találtam rá. Örült nekem és csodálkozott, hogy van még valaki, aki kíváncsi rá. Egészen meghatotta, hogy megtaláltam az eldugott helyen. Néztem a szobrot teljes egészében, és ő is méregetett engem. Kértem, meséljen a kánok udvartartásáról, majd a sivatagi vándorlás gyötrelmeiről, de erre nem hallgatott. Mégis beszélt, de egészen másról. Panaszkodott, mint azok az öregek, akiket nem hallgat meg senki.

Látod, leányom, rajtam is betelt a népem sorsa. Eleink szabadon vágattak a rónán, de engem mozdítani sem lehet, úgy ide cövekeltek. De a lelkem még szárnyalhat ettől.

Az is fáj, hogy mire megszerettem ezt az új helyet, elfogadtam hazámnak, addigra idegen lettem itt. Csak a kerítés változott. Csak megtűrnék, ám a barátaim is alig találnak meg, az idegenek meg nem kíváncsiak egy öreg szerzetesre. Minek is vagyok?

Ismersz, mennyit fáradoztam, hogy megtaláljam az elveszített régi otthonot, testvéreket, de mire megláttam a távolban az ismert tornyokat, meghallottam az ösök izes beszédét, máris elveszítettem a legjobb barátomat.

Fontos híreket vittem a királynak, de senki nem hallgatta meg a csuhás hírnököt. Az emberek azt szeretik hallani, ami kedves nekik.

Sokáig lázadoztam, aztán megbékéltem sorsommal. Már nem sírok, az ércszobornak nincsenek könnyei, de maradt még egy kevés örömöm.

Balommal az Isten házára mutatok, jobboldal tartom az elesettet.

A szobor elhallgatott. Lelke viszsza szállt barátságatlan otthonába.

Néztem a bal kezem, figyeltem, merre int, aztán a jobbat, vajon mit szorongat olyan görcsösen, hallgattam a szívem dobogását, kiért, miért ver annyira?

Lassan megtelt étellel, melegséggel minden tagom. Örültem, hogy még van lehetőségem megjobbitani az életem. Elindultam haza, de más úton.

Frittmann Lászlóné

Augusztus 20. megünneplése

Az államalapítás megünneplése a Szent István-körmenetből nőtt ki az elmúlt században.

Az István király-körmenet és maga a kultusz is a török hódoltság alatt átmenetileg eltűnt. Az ünnepet az Aranybulla (1222) is rögzítette, melyet Székesfehérváron tartottak.

Mária Terézia korában, 1771-ben szállították Raguzából (Dubrovnik) Bécsbe a Szent Jobbot. A királynő rendelete szerint évente hat alkalommal állíthatták ki, többek között augusztus 20-án. Ez a rendelet tehát nemzeti ünnepnek minősítette Szent István napját.

Az 1818-as körmenet adta az alapját annak, hogy az ünnep az ország egységét kifejező szimbólummá váljon. Sokáig a budai várban

zajlottak az ünnepek, s csak a második világháború után lett a pesti belváros a helyszín.

Az 1989-es választások után az új parlament választotta ki március 15., augusztus 20. és október 23. közül hivatalos állami ünneppé.

